గట్టు తెగని గోదారి

మన్నెం శారద

(ఆంధ్రజ్యోతి దీపావళి వార్షిక, 1984, 10 నవంబర్)

గోదావరి ఎక్స్‌ప్రెస్ గోదావరి స్టేషనులో ఆగదు.

రాజమండ్రి స్టేషన్ రాగానే నా కళ్ళు నాన్నగారి కోసం వెదికాయి.

ఆయన వచ్చిన జాడలేదు. నామనసు అదోలా అయ్యింది. నేను వస్తానని తెలిసి.. ఆయన రాకపోవడం ఆశ్చర్యంగా వుంది. బహుశ ఆయన ఊళ్ళోగాని లేరా?

సూట్‌కేసు తీసుకుని గుమ్మం వైపు వచ్చాను.

"అమ్మాయిగోరూ!"

ఆ గొంతు గుర్తుపట్టి ఆనందంతో చూసాను.

శీను!

నేను గుర్తుపట్టలేనంతగా మారిపోయాడు. ఈ రెండేళ్ళలో ఇంత మార్పా?

తోటకూర కాడలా ఎదిగిన వాడి శరీరం కండపట్టి బలంగా తయారయ్యింది. మూతి మీద మీసం బాగా నల్లబడింది.

ఆ కళ్ళు మాత్రం అలాగే మిలమిలలాడుతూ, చురుగ్గా పలుకరిస్తున్నాయి.

"అదేంటమ్మాయిగోరూ నన్ను గుర్తుపట్టలేదంటేండీ" అన్నాడు నవ్వుతూ. ఆ గొంతులో మగతనపు జీరలు.

నేను గుర్తుపట్టినట్లుగా చిరునవ్వు నవ్వి "నాన్నగారు రాలేదా?" అన్నాను.

వాడు "నన్ను పంపించారండి. రాండి" అంటూ నా చేతిలో సూట్‌కేస్ అందుకుని ముందుకి నడిచాడు.

నేను వాడి వెనుక నడుస్తుంటే సన్నగా చిన్నపిల్లలా వున్నాను. వయసు వాడిలో తెచ్చిన మార్పుల్ని చూస్తే చాలా ఆశ్చర్యంగా వుంది.

ఆ రోజు –

అంటే సరిగ్గా పదిహేనేళ్ళ క్రితం నాన్నగారు బజారునుండి ఇంటికి తిరిగొచ్చారు. ఆయన వెనుకనే నిలబడి వున్న అయిదేళ్ళ కుర్రాడిమీద పడింది నా దృష్టి.

అప్పటికి నాకు తొమ్మిదేళ్ళు. పాల బుగ్గలతో, వాటి మీద ఏడ్చినందువల్ల కట్టిన చారికలతో అమాయకంగా ముద్దుగా వున్న వాణ్ణి చూస్తే ముచ్చటేసింది.

"ఎవరు నాన్నా?" అన్నాను ఆసక్తిగా నాన్నగారి పంచె పట్టుకుని.

"ఎవరో పాపం. తప్పిపోయాడమ్మా. తల్లీ తండ్రీ పేర్లు చెప్పలేకపోతున్నాడు. వాడి పేరు మాత్రం శీనట. ఎవరో గూండా వెధవ వాణ్ణి ఎత్తుకు పోవాలని చూస్తుంటే జనం తమాషాగా చూస్తారుగాని పట్టించుకోరే. నేను పోలీస్ స్టేషనో రిపోర్టిచ్చి మన యింటికి తీసుకొచ్చాను" అన్నారు.

నాకు చాలా సంతోషమేసింది. "శీను చాలా ముద్దుగా వున్నాడు వాడితో ఆడుకోవచ్చు " అనుకున్నాను.

శీను నాకిప్పుడు బాగా అలవాటయిపోయాడు. ఉండటానికి నాకు ఇద్దరు తమ్ముళ్ళున్నా మాకెప్పుడూ పడనే పడదు.

"ఇలారా!" అంటూ వాణ్ణి దగ్గరికి పిలిచాను.

వాడు భయపడుతున్నటుగా అలాగే నిలబడిపోయి పెద్ద పెద్ద కళ్ళతో నా వేపు వింతగా చూసాడు.

ఇంతలోకి అమ్మ వచ్చింది. ఆమె చూపులు శీనువైపు చురుగ్గా చూసాయి.

"ఎవరీ సంత" అంది చిరాగ్గా.

నాన్నకీ, నాకు కూడా తెలుసు అమ్మ అంతా వినే అడుగుతుందని.

నాన్న తిరిగి క్లుప్తంగా చెప్పారు.

"అయితే మాత్రం ఇదేవన్నా సత్రవా? లేక అనాధాశ్రమమా? అడ్డమయిన వాళ్ళని నెత్తికెక్కించుకోడానికి? ఆ పోలీస్ స్టేషన్లోనే తగలెట్టి రాకపోయేరూ" అంది కఠినంగా.

"వాడికి పాపం పోలీసులంటే భయంలాగుంది ఒక్కలా ఏడుస్తున్నాడు. అందుకే నాతో తీసుకొచ్చాను. రేపో మాపో వాళ్ళ వాళ్ళొచ్చి తీసుకు పోతార్లే తాయారూ" అన్నారు నాన్న సర్ది చెబుతూ.

కాని అమ్మ ముఖంలో మాత్రం ప్రసన్నత లేదు. చిర్రుబుర్రులాడుతూ లోపలికి వెళ్ళిపోయింది.

నాన్నగారన్నట్లుగా శీను కోసం నెల రోజులైనా ఎవరూ రానేలేదు. ఈ లోపున నాన్నగారు అమ్మ పోరు పడలేక ఫోటో ఒకటి తీయించి పేపర్లో కూడా వేయించారు. కాని ఫలితం శూన్యం.

అమ్మ చూడకుండా ఇంట్లో వున్న తినుబండారాలు వాడికి పెట్టేదాన్ని. ఇద్దరం కలసి దొడ్లో ఆడుకునేవాళ్ళం.

శీనుని ఏదో ఒకరోజు వాళ్ళ వాళ్ళు వచ్చి అకస్మాత్తుగా తీసుకెళ్ళిపోతారనే బాధ నన్ను భయపెట్టసాగింది.

అమ్మ మాత్రం వాణ్ణి ఒక పని కుర్రాడిగా చూడటం ప్రారంభించింది. నాన్న చెప్పినా వినకుండా వాడికి మాతోపాటు డైనింగ్ టేబుల్ మీద భోజనం పెట్టకుండా వేరుగా క్రింద పెట్టేది. వాడికొక జర్మన్ సిల్వర్ కంచం, గ్లాసు ఏర్పాటయ్యాయి. వాడి పడక సామాను గదిలో.

నా మనసు ఉసూరుమనేది. "వాడెవరి పిల్లాడో? వాళ్ళింట్లో వుంటే ఎంత దర్జాగా వుండేవాడో" అనుకుంటే నా మనసు చేదు తిన్నట్లయిపోయేది.

అయితే అమ్మకు చెప్పగల ధైర్యం ఇటు నాకు గాని నాన్నకు గాని లేనే లేవు.

వాణ్ణి నాతోపాటు బడికి తీసుకెళ్ళాలని, చదివించాలని నాకు ఎన్నెన్నో కోరికలుండేవి.

కాని ఇవన్నీ అమలు పరచలేని ఆర్భకపుటాలోచనలే.

నేను స్కూలు నుండి వచ్చేసరికి పప్పు రుబ్బుతూనో, బజారుకి సరుకులకి పరిగెత్తుతూనో కనిపించే శీనుని చూస్తే నాకు చెప్పలేని బాధ కలిగేది. ఎంత అలసటలోనయినా నన్ను చూడగానే వాడి ముఖం సంతోషంతో వికసించేది.

"వచ్చేసావా అక్కయ్యా" అనేవాడు ఆనందంతో.

నా గదికి స్వయంగా కాఫీ, టిఫిన్ మోసుకొచ్చేవాడు. ఈలోపున మా తమ్ముళ్ళు బూటు సరిగ్గా పాలిష్ చెయ్యలేదనో, సాక్స్ వుతకలేదనో గట్టిగా రంకెలు వేసేవాళ్ళు. దాంతో వాడు బెదరిబోయేవాడు.

అలా శీను నా అభీష్టానికి వ్యతిరేకంగా మా యింట్లో పని కుర్రవాడిగా మిగిలిపోయాడు.

ఒక రోజు నేను స్కూలు నుండి రాగానే శీను కనిపించలేదు.

"శీనూ!" అంటూ కేకపెట్టాను.

బదులుగా వాడి గొంతు వినిపించలేదు.

"అస్తమానం వాడితో ఏవున్నాయి రాచకార్యాలు?" అంటూ అమ్మ గొంతు ఖంగుమంది.

నేను బదులు చెప్పలేదు.

కాళ్ళూ చేతులూ కడుక్కుని కాఫీ కప్పు తీసుకుని డాబా మీదకి నడిచాను. అక్కడ పిట్టగోడ మూలగా మోకాళ్ళ మీద తలపెట్టుకుని కూర్చున్న శీను.

"శీను ఏడుస్తున్నాడా?"

నా హృదయం బాధతో రెపరెపలాడింది.

"శీనూ" అన్నాను ఆర్తిగా. గబగబా నేను కూడా వాడి దగ్గర మోకాళ్ళ మీద కూర్చుని.

వాడు తల యెత్తలేదు.

నేను బలంగా వాడి చేతులు గుంజాను.

వాడికి తల యెత్తక తప్పలేదు.

బాగా ఏడ్వడంవల్ల వాడి కళ్ళు ఎర్రబడి వుబ్బాయి.

"ఎందుకురా ఏడుస్తున్నావు? ఏం జరిగింది?" అన్నాను ఆత్రుతగా.

"ఏం జరగలేదక్క... అమ్మాయిగోరూ" అన్నాడు తడబడుతూ.

నేను వాడివైపు నిశితంగా చూసి "ఏంటి క్రొత్తగా పిలుస్తున్నావు?" అన్నాను ఆశ్చర్యంగా. వాడు జవాబు చెప్పలేనట్లు తలదించుకున్నాడు.

"మాట్లాడవేంరా?" అంటూ రెట్టించాను.

"నేనెలా అయినా పని కుర్రాణ్ణేగా, అలా పిలిస్తేనే బాగుంటది" అలా జవాబు చెబుతున్నప్పుడు ఎంత ఆపుకుందామన్నా ఆగని వెచ్చని కన్నీళ్ళు వాడి చెంపల మీదుగా జారిపోయాయి.

నాకు సంగతి అర్ధమయ్యింది ఇది అమ్మ పనే. నా కళ్ళు కూడా చెమర్చాయి.

"నేను....నిన్ను పనివాడిలా చూసానా?" అన్నాను బాధగా.

వాడు లేదన్నట్లు తల తిప్పాడు.

"మరి..మరి.. ఎందుకురా ఏడుస్తావు?"

"ఏమీ తెలీటం లేదండీ, ఏడుపొచ్చేస్తన్నది" అన్నాడు అమాయకంగా. మళ్ళీ ఏడుస్తూ.

నేను వాడి కన్నీళ్ళు తుడిచాను. వాడి చెంపల మీద ముద్దుపెట్టుకున్నాను.

శీను నా వేపు ఆశ్చర్యంగా చూసాడు.

తర్వాత వాడి చూపులు బెదరి మెట్లవేపు తారట్లాడాయి.

"శీనూ. నువ్వు నన్నెలా పిలిచినా ఫర్వాలేదు. అక్క అన్నా, అమ్మా అన్నా, అమ్మాయిగారన్నా.... ఏదో ఒక పిలుపు. కాని నువ్వు నాకు అన్నీరా. నా కింతకన్నా ఎలా చెప్పాలో తెలీటం లేదు" అన్నాను ఆవేశంగా. అప్పటికి నైన్త్ క్లాసు చదువుతున్నాను. మా అనుబంధానికి అంతకంటే ఏం పేరు పెట్టాలో నాకే తెలీని వయసు. ఇక శీనుకి ఏమర్ధమవుతుంది?

అలా ఆ రోజు నుండి వాడికి అమ్మాయిగారయిపోయాను. నేను పెద్దయ్యే కొద్దీ అమ్మ నేను శీనుతో చనువుగా మాట్లాడడం అసలు హర్షించలేకపోయింది. కాని అమ్మ పనిలో వున్నప్పుడు, బయటకెళ్ళినప్పుడు రోజులో కొంతభాగం శీనుతో కాలక్షేపం చేస్తేనేగాని తృప్తి వుండేది కాదు నాకు.

అలాంటి శీను యిప్పుడు వయసులో నాకన్నా పెద్దవడిలా తయారయి సూట్‌కేసు తీసుకుని ఫ్లాట్‌ఫాం మీద హుందాగా అడుగులేస్తూ నడుస్తుంటే నాకదోలా వుంది.

ఇదివరకయితే చనువుగా వాడి చెవి మెలేసో, నెత్తిమీద మొట్టో పలకరించేదాన్ని.

"డాక్టరు బాబుగారు రాలేదేటండీ?" అన్నాడు వాడు వెనక్కి తిరిగి నవ్వుతూ.

"లేదురా. ఆయనకి పనివుంది" అన్నాను మెల్లిగా.

శీను మరింకేం ప్రశ్నించలేదు.

డిక్కీలో సూట్‌కేస్ పెట్టి 'ఎక్కండి ' అన్నాడు.

నేను వెనుక సీట్లో కూర్చున్నాను.

శీను కారు చాలా స్టడీగా డ్రైవ్ చేస్తున్నాడు. వాడి నేర్పుకి సంతోషపడ్డాను. శీను చాలా తెలివయినవాడు. చదివిస్తే ఎంతగా రాణించేవాడో అనుకున్నాను మనసులో.

"ఏంటండీ అలా వున్నారు?" అన్నాడు వెనక్కి తిరిగి చూడకుండానే వాడు.

"ఎలా వున్నాను?" అన్నాను నవ్వుతూ.

"ఏంటో దిగులుగా, ఏదో పోగొట్టుకున్నట్టు?" అన్నాడు నా మనసు కనిపెట్టేసినట్లు.

"ఏం లేదురా నువ్వు చాలా పెద్దవాడివయిపోయేవ్" అన్నాను మాట మారుస్తూ.

"దానికేం కట్టపడాలేంటండీ" అన్నాడు శీను నవ్వుతూ. కారు యింటి ముందు ఆగింది.

నేను కారు దిగుతుంటే మెల్లిగా అన్నాడు శీను "మీరు ఊరికే యిదయిపోకండి. నాన్నగోరికి కాస్త బాగాలేదు" అని.

నేను నిర్విణ్ణురాలయినట్లు వాడి వేపు చూసాను.

"ఈ మజ్జనే కాస్త గుండెనొప్పొచ్చి తగ్గింది అయ్యగారికి. కాస్త ఇస్రాంతి తీసుకోమన్నారు డాక్టర్లు."

నేను గబగబా లోనికి నడిచాను.

నన్ను చూడగానే అమ్మ పెద్ద పెద్ద శోకాలు పెడుతూ బయటకొచ్చింది.

"మన కొంప మునిగిందే తల్లీ! మీ నాన్న చావు బ్రతుకుల్లో వున్నారే! మరోసారి వస్తే మనకి దక్కరన్నారమ్మా" అంటూ.

నేను గబుక్కున అమ్మ నోరు మూసి, "ఊరుకోమ్మా" అన్నాను అనునయంగా.

శీను అమ్మవేపు అసహనంగా చూసి "రోజూ యిదే వరస అమ్మాయిగోరూ" ఆయన్ని గాబరా పెట్టొద్దంటే యినరు అమ్మగోరు. అన్నాడు చిరాగ్గా.

అమ్మ వాడి వేపు కోపంగా చూసి "నీకేం తెలుసురా కూలి వెధవా! ఈ యిల్లు కాకపోతే మరే కొంపకి చక్కా పోతావ్. ఇంటి యజమాని మంచమెక్కి మేము ఏడుస్తుంటే నీకు సరదాగానే వుంటుంది" అంది.

శీను ముఖం ముకుళించుపోయింది.

ఏ పరిస్థితులూ అమ్మ నోటిని, బుద్ధిని మార్చలేకపోయినందుకు బాధపడుతూ మెల్లిగా నాన్నగారి గదిలోకి వెళ్ళాను.

ఎంతో శుష్కించి మంచానికి అంటుకుపోయిన నాన్నగారిని చూడగానే దుఃఖం తన్నుకొచ్చింది నాకు. అయినా నిగ్రహించుకుని "ఎలా వుంది నాన్నా?" అన్నాను ఆప్యాయంగా.

ఆయన నాచేతిని తన చేతిలోకి తీసుకుని "అల్లుడుగారు రాలేదమ్మా?" అన్నారు.

"లేదు నాన్నా. నాకే ఎందుకో మిమ్మల్ని చూడాలనిపించి వచ్చేశాను" అన్నాను.

"వాళ్ళు.. అదే మీ ఆయన, అత్తగారూ యిష్టపడి పంపించారా తల్లీ?" నాన్నగారి కళ్ళలో ఏదో సందేహం.

నా పెళ్ళయిన దగ్గర్నుంచీ, కట్న కానుకల విషయంలో, పెట్టుపోతల విషయంలో వాళ్ళు పెడుతున్న ఆరడి నాన్నకి తెలుసు. అందుకే నన్నింత సవ్యంగా పంపిస్తారా అని ఆయనకు సందేహం.

"వాళ్ళు పంపకుండా నేనెందుకొస్తాను నాన్నా! స్వయంగా ఆయనే నన్ను రైలెక్కించారు" అన్నాను నవ్వుతూ.

"నాకు తెలుసమ్మా. నువ్వు తొందరపడే మనిషివి కాదు" అన్నారాయన నమ్మకంగా.

నేను వచ్చి ఆర్నెల్లు దాటుతోంది.

అసలు నేను వచ్చిన పని బయటపెట్టడానికి నాకు నోరు రావడంలేదు. నాన్నగారి స్థితి, యింటి పరిస్థితులు నా నోరు నొక్కేసాయి. అయినా ఏ ముఖం పెట్టుకుని అడగాలి. ఆలోచిస్తూ డాబామీద నిలబడ్డాను.

శీను మెల్లిగా వచ్చాడు.

"యియిగోనండీ" అంటూ నేను తెమ్మన్న అప్లికేషన్ ఫారం. పోస్టల్ ఆర్డరూ, మిగతా చిల్లరా నా చేతికి అందించాడు.

వాటిని నేను అందుకుంటుంటే మెల్లిగా అడిగాడు "తమరు ఉజ్జోగం సేస్తారాండీ?" అంటూ.

నేను నవ్వి "అసలు రావాలిగా?" అన్నాను.

వాడు నవ్వలేదు. "అయితే పెద్దయ్యగోరి అనుమానం నిజమేనన్నమాట" అన్నాడూ నా వంక సందేహంగా చూస్తూ.

"ఏమన్నారు?" అడిగాను.

"అదే, రోజూ పెద్దమ్మగోరు నాన్నగారి దగ్గర శానా గోల సేస్తన్నారండీ. తవరు తిరిగి కాపరానికి ఎళ్ళటం లేదని, అక్కడేదో గొడవెట్టుకొచ్చేసారని నిన్న నేను అయ్యగోరి కాళ్ళు పడుతుంటే. అయ్యగోరు నాకు సెప్పేరండి" అంటూ అడిగాడు వాడు.

"ఏమని?"

"మెల్లిగా మీ దగ్గర అసలు సంగతి కనుక్కోమని. మీ బాధ నాకు సెప్పరాండీ?" శ్రీను ఎంతో ఆత్మీయంగా అడుగుతోంటే చలించిపోయాను నేను.

మాట్లాడలేనట్లు తల దించుకున్నాను. .

నా కళ్ళనుండి జారిపడుతోన్న నీటి బిందువుల్లో రగిలే బాధకి వాడు చలించిపోయాడు.

"అమ్మాయిగోరు" అన్నాడు ఆవేశంగా.

అనుకోని విధంగా వాడి చెయ్యి నా చెంపల్ని తుడిచింది.

నేను విభ్రమంగా తలయెత్తి చూసాను.

వాడు తడబడినట్లు వెనకడుగేసి "సెమించండి. మీరేడుస్తుంటే సూళ్ళేకపోయాను" అన్నాడు తప్పు చేసినట్లు.

నేను నవ్వడానికి ప్రయత్నించాను.

కొంగుతో ముఖం తుడుచుకుని "క్షమించడానికి నువ్వేం తప్పు చేయలేదురా తోటి మనిషిగా నా బాధని పంచుకోడానికి సిద్ధపడ్డావ్" అన్నాను.

"కాని లోకం..."

"దానికి కనిపించేది మన శరీరాలే కాని..మనసులు కాదు" అన్నాను.

"ఇంతకీ తమరెందుకంత బాధపడ్తున్నారు?"

"నాన్నగారికి చెప్పవుగా?

"ఊహూ!"

"నేనింక ఆ యింటికి వెళ్ళదలచుకోలేదు"

నా జవాబుకి వాడు ఉలిక్కిపడ్డాడు.

"వాళ్లకి కావాల్సింది డబ్బు. నన్ను ప్రేమించి ఆదరించే హృదయం అక్కడ ఎవరికీ లేదు. వాళ్ళ గొంతెమ్మ కోరికలకి అంతులేదు. నాన్న ఒప్పుకున్న దానికన్నా ఎక్కువే యిచ్చారు. అయినా వాళ్ళ ఆశలు పెరుగుతూనే వున్నాయి. ఆయనకి ఈ స్టేట్‌లో పెద్ద కార్డియాలజిస్టుననిపించుకోవాలనే కోరిక వుంది. ఆ కోరికలో తప్పులేదు. తప్పల్లా తన అంతస్తు మామగారి పునాది మీద పెరగాలన్నదే. హాస్పిటల్ కయ్యే ఖర్చు నాన్నగారినడిగి తెమ్మని పంపించారు. ఈ పరిస్థితిలో

నాన్నగారిని అడగటం మానవత్వమవుతుందా? మిగతా యిద్దరి తమ్ముళ్ళ భవిష్యత్తు ఏమవ్వాలి? వాళ్ళ చదువులు అర్ధాంతరంగా ఆగి యిళ్ళకొస్తే నేను చూసి సహించగలనా?" అన్నాను నిస్పృహగా.

"ఎంత కావాలంటమ్మా?"

"అయిదులక్షలకి తక్కువయితే ఆ గడప త్రొక్కొద్దన్నారు."

శీను కళ్ళు ఆశ్చర్యంతో వెడల్పయ్యాయి.

"అయిదులక్షలే?" అన్నాడు.

నేను వాడివేపు అదోలా చూసి "ఈ సంగతులు నాన్నగారికి చెప్పకు" అన్నాను.

వాడు జవాబు చెప్పలేనట్లు నావైపు జాలిగా చూసాడు.

నాన్నగారి మరణం నాపట్ల ఆశనిపాతమయ్యింది. రెండు రోజుల క్రితం ఆయనకి మళ్ళీ విపరీతంగా గుండెపోటు హెచ్చు స్థాయిలో వచ్చేసింది.

డాక్టర్ని పిలిచేలోపునే ఆయన ప్రాణం అనంత వాయువుల్లో కలిసిపోయింది.

నా గుండె మొద్దుబారి పోయింది. ఏడుపు కూడా రావడంలేదు. తమ్ముళ్ళిద్దరూ ఊళ్ళనుండి వచ్చారు. జరగాల్సిన తతంగమంతా శీను చేతులమీదే జరుగుతోంది.

నీళ్ళురాని కళ్ళతో, నా గదిలో గంటలు గంటలు కూర్చుంటున్నాను.

పలుకరింపులకి వచ్చినప్పుడల్లా అమ్మ గొంతు తారాస్థాయిలో వినబడుతోంది.

శోకాలు పెడుతూ "ఆ మహారాజు అప్పుడే పోయేవాడు కాదమ్మా. అదిగో, ఆ మహాతల్లి సంసారం వదులుకుని ఇక్కడ తిష్టవేసాక బెంగతో కుళ్ళి కుళ్ళి చచ్చిపోయాడు. నా పసుపుకుంకుమ రాల్చేసిందమ్మా!"

అమ్మ మాటలు నాకు చిత్రంగా నవ్వు తెప్పించాయి కష్టాలొచ్చినప్పుడు తల్లి మనసు కూడా ఇంత పాషాంగా మారిపోతుంది కాబోలు. లేకపోతే నాన్నగారు నాకు మాత్రం కావాల్సిన వారు కాదా! ఆయన్ని నేను చంపుకుంటానా? అసలు నాన్నగారికి నేనొచ్చిన కారణం తెలియనే తెలియదు.

"బాధపడ్తున్నారా?" శీను వెనుకేవచ్చి నిలబడ్డాడు.

"ఎందుకు?" అన్నాను విరక్తిగా.

"అమ్మగారేదో బాదలో అన్నమాటలను లెక్కసేసుకోకండి.'

వాడి ఊరడింపుకి నాకు నవ్వొచ్చింది.

నాన్న దినవారాలు గడిచాయి. మా అత్తగారింటివేపు వారు ఎవరూ రాలేదు.

అంత శతృత్వమేమిటో నాకు అర్ధంకాలేదు. కనీసం ఆయనకూడ.

తమ్ముళ్ళు తిరిగి వెళ్ళిపోయారు.

శీను నా దగ్గర కూర్చుని మెల్లిగా ఏవో కబుర్లు చెబుతున్నాడు.

అమ్మ సుడిగాలిలా వచ్చిందక్కడికి.

"వీణ్ణి చూసుకుని కదూ. పచ్చని సంసారం వదిలేసుకుని ఇక్కడ మకాం వేసావ్. ఆయన ఈ సంగతి తెలిసే కక్కలేకా, మింగలేక తక్కున చచ్చి వూరుకున్నాడు. కుక్కని సింహాసనం ఎక్కిస్తే అదక్కడ కూర్చుంటుందా! బంగారంలాంటి డాక్టరు మొగుడికన్నా...ఈ వెధవ."

"అమ్మా!" అంటూ గట్టిగా అరిచాను.

"ఏం రోడ్డెక్కి నన్నుకూడా బయటకి నెట్టుతావా? ఈ యింట్లో ఈ రోజునుండి మీరయినా వుండండి. నేనన్నా వుంటాను. లేదా ఈ రోజే మీ ఎదుటే ఉరిపోసుకు చస్తాను" అమ్మ పూనకం వచ్చినదానిలా ఊగుతూ గదిలోకెళ్ళింది.

నాకు తెలుసు. ఆమె ఎదుటి వాళ్ళని చంపడానికే ఆ డైలాగు వాడుతుందని. పుట్టిన దగ్గర్నుండీ ఆమెని గమనిస్తూనే వున్నాను. ఎప్పుడూ కన్న తల్లిగా లాలించి ఆప్యాయంగా మాట్లాడి ఎరుగదు. ఎప్పుడూ గుండెని గాయం చేసే బాకుల్లాంటి మాటలే. కేవలం తప్పని సరిగా నవమాసాలు మోసినందుకే ఆమెని 'అమ్మా' అని పిలవాలి.

"నువ్వు ఎందుకు చచ్చిపోతావులే అమ్మా! ఆ పని నేను చేస్తాను" అని మెట్లు దిగాను.

శీను నా వెంట పడ్డాడు. 'అమ్మాయిగోరూ..' అంటూ.

నేను వినిపించుకోకుండా గోదావరి బ్రిడ్జి మీదకు వచ్చేసాను. గోదావరి నిండుగా ఇరు ఒడ్లను రాసుకుంటూ ప్రవహిస్తుంది. కళ్ళు మూసుకుని ఆ తల్లి ఒడిలో తల దాచుకోవాలని ఆరాటపడ్డ నా శరీరాన్ని అదిమిపట్టి ఆపాయి రెండు చేతులు.

కోపంగా కళ్ళు తెరిచాను.

ఎదురుగా శీను.

"నన్నాపకు శీనూ! నువ్వింటికెళ్ళు" అన్నాను తీవ్రంగా. నా ఆవేశానికి శీను చలించలేదు తన చేతులు వెనక్కు తీసుకోలేదు.

ఇంకా గట్టిగా వాటితో నన్ను బంధించి "మీకు మతిపోయింది" అన్నాడు కోపంగా.

"అవును. పోయింది. ఈ ప్రపంచంలో నాకెవరూ లేరు. చచ్చిపోవడమొక్కటే నాకు మార్గం" అన్నాను అతని చేతులు విదిలించుకుంటూ.

శీను తన పట్టు వదల్లేదు.

"మీరు సచ్చిపోనక్కర్లేదు. మీకన్నీ వున్నాయి ఆ సంగతి చెప్పాలనే మీతో మాట్లాడ్డానికొస్తే... పెద్దమ్మగోరు అంతా సెడగొట్టారు. ముందిటురండి" అంటూ నన్ను చేతులు పట్టుకుని గుంజి యివతలకి తీసుకొచ్చి పేవ్‌మెంటు మీద కూర్చోబెట్టాడు. నేను నిరాసక్తంగా కూర్చున్నాను.

ఒకటి, అర బస్సులు అప్పుడప్పుడు బ్రిడ్జి మీద నుండి వెళ్తున్నాయి.

సంజెరంగులో గోదావరి ఎర్రబడుతోంది.

బ్రిడ్జిమీద దీపాలు వెలిగాయి. తూర్పున ఆకాశం నల్లబడుతోంది.

"ఇయ్యి తీసుకోండి."

శీను అందించిన కాగితాలు అందుకుని చూసాను.

అందులో ఒకటి నాన్న నాపేరున అయిదులక్షలకి రాసిన చెక్. మరొకటి నాకు వ్రాసిన ఉత్తరం.

"అమ్మా!

నువ్వెందుకొచ్చావో శీను చెప్పాక అర్థమయ్యింది. నీ కడుపులో ఇంత గరళం పెట్టుకుని తిరడం నేను చూసి సహించలేను. తల్లీ అందుకే పొలం ఈ ఊళ్ళో యిల్లూ అమ్మి ఆ డబ్బు నీ పేర వ్రాస్తున్నాను. నువ్వు లక్షణంగా తిరిగెళ్ళి కాపురం చేసుకో. ఇందులో నీ తప్పుగాని, బాధ్యతగాని లేదు. మన వివాహ వ్యవస్థే అలా వుంది తమ్ముళ్ళకి అన్యాయం జరుగుతుందని బాధపడకు. వాళ్ళు మగపిల్లలు. రెక్కల కష్టం మీద అయినా బ్రతగ్గలరు. నీ పెళ్ళి అంత ఘనంగా జరిపించింది నువ్వు నీ భర్తకి కాకుండా మ్రోడులా బ్రతకడానికి కాదు. కాబట్టి ఈ చెక్ తీసుకుని నువ్వు వెంటనే అత్తగారింటికి వెళ్ళు నేను ఎన్ని రోజులు బ్రతుకుతానో నాకే తెలియదు. మీ అమ్మకి తెలిస్తే చాలా అల్లరి. నీకు అన్నీ శీనే. వాడి మాట విను.

ఇట్లు

మీనాన్న.

ఆ ఉత్తరం చదివి దుఃఖం పొంగుకొచ్చింది.

శీను వేపు తిరిగి "ఎంత పనిచేశావ్? నాన్నకు చెప్పొద్దనానుగా" అన్నాను ఆవేదనగా.

శీను తలదించుకున్నాడు. "సెప్పకుండా ఎలా వుండగలనండీ? మీరేడుస్తూ వుంటే మాకు ఎట్టా బాగుంటుంది. అందుకే అయ్యగారికన్నీ సెప్పేసాను. ఆయన ఈ రెండూ నాకిచ్చి మీకు నాలుగు రోజులాగి యిమ్మన్నారు. కాని యిట్టా జరుగుద్దనుకోలేదు. కాని ఆయనకి తెలుసేమో? తను సచ్చిపోతానని" అన్నాడు బాధగా.

"శీనూ!" అన్నాను ఆవేశంగా.

శీను ఆశ్చర్యంగా నా కళ్ళలోకి చూసాడు.

“నా తండ్రి చావుకు కారణమైన ఆ యింటికి వెళ్ళలేనురా. నన్నెక్కడికయినా నువ్వు తీసుకెళ్ళిపోరా" అన్నాను ఏడూస్తూ.

వాడు నిర్లిప్తంగా నవ్వాడు.

"మిమ్మల్ని సూసుకోటం నాకు బరువైన పనికాదు. కాని నాన్నగోరి ఆత్మ... ఈ పెపంచం... యియ్యన్నీ మీకు తెలియనియ్యికాదు. అందుకే తమరు అత్తగారింటికి పదండి. నేను రాత్రి గోదారెక్స్‌ప్రెస్‌కి టిక్కెట్టు తీస్తాను" అన్నాడు.

బండి బయల్దేరటానికి సిద్దమౌతుంటే ఏదో తెలియని ఆరాటంతో వాడి కళ్ళలోకి చూసాను.

వాడి కళ్ళనిండా నీళ్ళు.

"నువ్వుకూడా నాతో వచ్చేయిరా! అమ్మ ఎలాగూ నిన్నింక రానివ్వదు. నేను ఆయనకి చెప్పి నీకు ఏదైనా ఉద్యోగం ఏర్పాటు చేస్తాను" అన్నాను.

వాడు నవ్వేడు.

"వద్దమ్మా! అక్కడ మాత్రం ఇదే మాట అనరని నమ్మకం ఏంటి? నన్నేమన్నా పర్లేదు. తమరి కాపురం కూలిపోకూడదు. తమరు సల్లని గోదారి తల్లిలా సాగిపొండి. మీ సంసారాన్ని పండించుకోండి. మీ బతుకు వరద గోదారి కాకూడదు" అన్నాడు నా చేతికి పళ్ళు అందిస్తూ.

వాడికి తిరిగి యివ్వటానికి నా దగ్గర ఏమీ లేదు.

పళ్ళు తీసుకుంటూ వాడి చేతులు గట్టిగా పట్టుకుని "శీనూ" అన్నాను. రెండు కన్నీటి బొట్లు జారి వాడి చేతులు మీద పడ్డాయి.

రైలు మమ్మల్ని విడదీయటం యిష్టంలేనట్లు అతి భారంగా ముందుకి సాగుతోంది.

ఆయన కలలు ఫలించాయి.

హాస్పిటల్ ఇండియాలోనే గొప్పదిగా పేరు తెచ్చుకుంది. డాక్టర్ రఘునాధరావు అంటే హార్ట్ ఆపరేషన్స్‌లో దిట్ట అనిపించుకున్నారు.

నా కొడుకులిద్దరూ కూడా మెడిసనే చేసి ఫారిన్ వెళ్ళి వచ్చి తండ్రికి సహాయపడుతున్నారు.

ఆ హాస్పిటల్ చూసుకున్నప్పుడు ఆ ముగ్గురి కళ్ళలో ప్రజ్వరిల్లుతోన్న వెలుతురుని చూస్తే నాకు చెప్పలేని అసహ్యం వేస్తుంది.

"డాడీ, ఇదంతా మీ చలవ" అని పిల్లలు తండ్రిని పొగుడుతున్నప్పుడు ఆయన నావైపు క్రీగంట చూస్తారు.

ఆ కళ్ళలో ఆరాధన నాకు ముళ్ళలా గుచ్చుకుంటుంది.

"కాదు. ఇదంతా మీ మమ్మీ దయ" అంటారు నవ్వుతూ. ఆ మాటలకి నాకు విరగబడి నవ్వాలనిపిస్తుంది.

నా నవ్వుని మరోలా భావించుకుని సంతృప్తి పడతారాయన. నా చేతులు పట్టుకుని "నీ మేలు మరచిపోలేను డియర్" అంటారు ప్రేమగా.

మళ్ళీ నాలో తన్నుకొస్తుంది నవ్వు.

నా చేతులు రిక్తహస్తాలని – ఏ రోజు అయితే డబ్బు తెమ్మని నన్ను పుట్టింటికి వత్తిడిచేసి పంపేసారో ఆ రోజు నుండే నేను ఆయనకు ఏమీ కానని నా తండ్రి చచ్చిపోయినప్పుడే నా మనసు విరిగిపోయిందని ఒకే కప్పు క్రింద గత ముప్పయ్యేళ్ళుగా భార్యా భర్తలుగా బ్రతుకుతున్న మేము ఎవరికెవరం ఏమీకామనే నిజం చెబితే ఆయనేమవుతారు?

ఎన్నో గుండెలు మరమ్మత్తు చేసిన ఆయన గుండె ఈ నిజం భరించగలదా?

గుండెలో లావాలా పొంగుతున్న అసంతృప్తిని అణచుకుని గట్టుదాటకుండా గుట్టుగా బ్రతుకుతున్న ఈ దేశపు అనేకమంది స్త్రీలలో నేనూ ఒకర్తిని. ఆ అసంతృప్తే వెల్లువై బయటకి ఉరికితే ఈ దేశమే మునిగిపోదూ.

ముప్పయ్యేళ్ళ క్రితం రైల్వే స్టేషన్లో నాకు పళ్ళు అందించిన శీను చేతుల్లోనే నా హృదయాన్ని పెట్టేసానన్న సంగతి నాకు మాత్రమే తెలిసిన నిజం.

మా అనుబంధానికి ఎవరేం పేరు పెట్టి పిలిచినా అది నాకు చాలా అనవసరమైన విషయం.

COMMENTS